

kromě prsu mi nic nechybí

Zdeňka Vojáčková

DIAGNÓZA:
RAKOVINA

TRITON

Kromě prsu mi nic nechybí

Zdeňka Vojáčková

Tit. list

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírována, rozmnožována, ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Kromě prsu mi nic nechybí

Autor:

Zdeňka Vojáčková

© Zdeňka Vojáčková, 2003

Cover © Marek Naglmüller, 2003

© TRITON, 2003

Vydalo Nakladatelství TRITON, s. r. o., Vykáňská 5,
100 00 Praha 10, www.triton-books.cz

ISBN 80-7254-354-7

*Nemodlím se
jenom prosím
osud který prožívám
ať smiluje se
ať ještě smím
rozdat lásku
co v sobě mám*

Kapitola I.

Rakovina

Zase ten protivný budík. Jako obvykle musí zvonit uprostřed velmi příjemného snu. Je krásný slunečný den a já se vznáším nad rozkvetlou loukou. Naprosto lehce a bezstarostně. No, a do toho ten budík. Klidně si zvoní už o půl páté, a já tak ráda ráno spím! No tak jo, donutím se vstát. Navíc počasí za oknem vůbec neodpovídá tomu vysněnému. Je únor a místo sněhu leží venku úplná břečka.

„Dobré ráno!“

Ještěže na vstávání nejsem sama, jenže Vlastíkovi, manželovi, nedělá takové potíže jako mně.

„Asi na mě něco leze, jsem celá rozlámaná,“ protáhnu se a bolestivě cítím doslova všechny kosti v těle. „Vypadá to na chřipku.“

Je pátek a konečně mě čeká volný víkend, to zrovna chřipku nepotřebuji. Jenže ona se mě neptá a v sobotu se už nedá pochybovat. „Aspoň si odpočineš, já bych to už taky potřeboval,“ utěšuje mě Vlastík. „Jo, máš pravdu,“ říkám si v duchu, „práce na šachtě není žádná legrace.“ To ještě netuším, že páteční směna byla moje poslední a že si mockrát řeknu – chci raději vstávat do práce.

Stačí pár dnů, chřipka ustupuje a já už vypadám docela zdravě.

„Tak jak dlouho tě nechá paní doktorka odpočívat?“ Asi mi trochu závidí, ten můj mužíček. Ráno neslyším budík a v posteli zůstávám, jak dlouho chci.

„No, já nevím, ale asi se ta moje nemocenská trochu protáhne.“

Hledám slova, jak říct to, co vím už od včerejška. Našla jsem si bulku na prsu a celou noc jsem nemyslela na nic jiného. Nemohla jsem spát, dlouho jsem seděla v obýváku a moje obavy vyvolávaly spoustu vzpomínek na maminku. Celá léta od její smrti bylo slovo rakovina pro mne dost velkým strašidlem. Maminka umřela na rakovinu prsu a pořád se mi živě vybavuje, jak poslední měsíce trpěla.

Vzpomínky na tebe

Sílu mi dávají

Maminko na tebe

Myslívám častěji

Bolestné vzpomínky

V mysl se ukrádají

Maminko za tebe

Dávám si naději

Zařekla jsem se, že nepromarním ani den a hned navštívím onkologa. Hodně jsem přemýšlela, jak před Vlastíkem a dětmi zatajit alespoň první vyšetření. Vždyť je tu i možnost, že půjde o něco banálního a všichni by si dělali zbytečné starosti. Jenže taky vím, že samotná tuto situaci sotva zvládnou. Takže ano, Vlastíkovi se svěřím, kdo jiný by to měl být? Za ty roky, co jsme spolu, jsme už toho zvládli tolik, že zvládneme i tohle. Takže říct, ale jak?

„Opravdu nevím, jak dlouho budu ještě doma,“ beru ho za ruku. „Sáhni si...“ Přikládám jeho dlaň na své prso. „Cítíš to tam?“ Jenom si přeji, aby se na jeho tváři neobjevilo zděšení, přeji si, aby... Vlastně nevím co. „Cítíš to?“ „Ano.“ Nastává tichá chvílka, kdy si Vlastík musí urovnat myšlenky. Je pro něj asi obtížné cokoliv říct. A asi sama nevím, co bych chtěla slyšet.

„Poradna je v úterý, tak tam zajdu. Ale děti zatím nemusí nic vědět. Počkáme s tím do prvních výsledků.“ „Máš pravdu, jenom chci, abys věděla, že věřím, že vyšetření dopadne dobře a že v každém případě stojím při tobě.“

Naděje v člověku

Umírá poslední

Naděje člověku

přece tak krásně zní